

Sag om Erstatning, ja, saa gaar det meget let, naar en saadan Person hører, at han faar Penge oveniud for at frasalde Sagen. Det bliver ikke altid sagt med tydelige Ord, men man kan ikke forlange, at en stor Mængde Mennesker, der have siddet i Varetægtsfængsel, skulde være paa det Reue med, hvorvidt deres Ret strækker sig til at faae Erstatning for dette Fængsel. Jeg har kjendt en Kone, der havde siddet arresteret i længere Tid, og jeg kunde ikke en Gang gjøre hende begribelig, at hun havde Ret til et langt større Beløb end det, der var tilkjendt hende, nemlig 8 Kroner; hun havde siddet noget over 3 Maaneder. Evertimod var hun yderst taknemlig overfor Forhørsdommeren, fordi den gode Mand vilde give hende Penge, saa at hun ikke skulde staa aldeles blottet. Jeg beklager i høj Grad, at denne Bestemmelse er kommen ind i Loven; det er en Bagdør, hvorigjennem man kan smutte bort fra en hel Del af de Sager, som ellers vilde blive anlagt til Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Naar jeg nu har set flere Exempler paa, hvor uheldig denne Bestemmelse i § 3 i den nævnte Lov kan være, har det selvfølgelig ogsaa gjort et mindre behageligt Indtryk paa mig at se den Resolution fra den ærede Justitsminister, som er Gjenstand for nærværende Forespørgsel, thi det forekommer mig at være klart, at naar man vil nægte fri Sagfører i saadanne Sager, gjør man Lovens Hensigt ganske illusorisk for mange Mennesker; saa bliver det af pekuniære Grunde ikke muligt for dem at gennemføre det Retsskrav, som de under visse Betingelser have efter denne Lov paa Erstatning for Varetægtsfængsel. Jeg tror heller ikke, at den Resolution, som den ærede Justitsminister har udstedt, er rigtig. Jeg tror ikke, at noget Medlem af Udvalget i Hjør har været i Tvivl om, hvorledes de Udtryk, at Sagen for begge Parter er beneficeret, skulle forstås. Meningen har, saavidt jeg har forstaaet mine Kolleger i Udvalget og Forhandlingerne her i Salen, været den, at der ingen Hindring skulde være for at gennemføre sit Krav paa Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, men det bliver i mange Tilfælde en Hindring af meget betydeligt Omfang, naar man henviser den, der ikke har Raad dertil, til at engagere en Sagfører til at føre Sagen. Jeg nærede som Medlem af Udvalget i Hjør ingen Tvivl om, at de Udtryk, man valgte, vare fuldkommen tilstrækkelige, og jeg har ikke under Forhandlingerne om den Sag hørt nogen som helst Udtalelse, der kunde tyde paa den Retning, som Resolutionen gaar i. Jeg har her kun hørt Udtalelser fra de for-

skjellige Sider om, at disse Sager vare Sager, som skulde slippes saa hurtigt og nemt igjennem som muligt. Udtrykkene i § 3 i Loven af 5te April 1888 forekomme mig nu ogsaa at være saa tilstrækkelig tydelige, at jeg slet ikke kan forlige den omtalte Resolution med disse Udtalelser. Der staar i Slutningen af § 3, 2det Stykke: Sagen er for begge Parter beneficeret, og den for det Offentlige bestiftede Sagfører har tillige at varetage Forhørsdommerens Tare. Der forekommer mig i disse Udtryk at ligge en klar Forudsætning om, at begge Parter, det Offentlige og den, der søger Erstatning, skulde være ligestillede, og dernæst at der i alle Tilfælde skal bestiftes Sagfører for den, der søger Erstatning, thi naar det Offentlige og den, der søger Erstatning, skulde være ligestillede, og der bestiftes Sagfører for det Offentlige, følger deraf, at ogsaa den Part, der søger Erstatning, maa kunne fordrø sig Sagfører bestiftet. Selv om den ærede Justitsminister skulde mene, at Udtrykkene i Slutningen af § 3, 2det Stykke, kunde have været tydeligere affattet, tror jeg ikke, man vil give ham Medhold i denne Betragtning, naar man husker paa, at det hidtil har været en Hovedregel i dansk Ret med Hensyn til fri Proces, at alle lovbestemt beneficerede Sager have fri Sagfører. Jeg kjender ingen Undtagelse fra denne Regel. Jeg er bleven gjort opmærksom paa en Udtalelse af den ærede Justitsminister i Landsthinget i Hjør ved eneste Behandling af det Lovforslag, der blev Lov den 5te April. Han udtalte sig der i Overensstemmelse med den Tankegang, der ligger til Grund for hans senere Resolution. En Landsthingsmand fra Hjørring Amt havde udtalt en Frygt for, at der skulde blive en Masse Sager paa Grund af Bestikkelsen af fri Sagfører, og Ministeren svarede da, at han ikke troede, at der vilde blive Tale om i alle Tilfælde at bestikke fri Sagfører. Om den ærede Minister har følt sig noget bunden ved denne Udtalelse, veed jeg ikke, men den kan dog i alle Tilfælde ikke være saa bindende, at han ikke skulde være i Stand til under en fornøjet Overveelse at komme til et andet Resultat og mulig ogsaa i enkelte Tilfælde, hvor det samme Spørgsmaal forelægges ham, afgive en Resolution, som efter min Mening vilde være mere i Overensstemmelse med § 3 i Loven om uforskyldt Varetægtsfængsel. Hermed har jeg i Grunden sagt, hvad jeg vilde sige, men jeg kan ikke slutte uden at gjøre en Bemærkning om Presiden. Jeg mener, at Presiden har i mærkbar Grad forjæmt at gjøre den omtalte Lov bekendt for det store Publikum. Det var jo et helt Brud med den